jurest andeksandmist ja meleparranda-misse joudo! Olle römus Jummalas, olle julge Temma wäes, ja ärra pelga mitte! Sest ka sinna woid weel abbi leida; ka sinna woid weel pattust peästa. Woitle agga wahwaste! Ja ehk sind kül ehk tuhhat korda olleks ärrawoidetud; woitle agga ueste; woitle Jummala wäes! Ommeti peab wimaks woit so kätte sa-ma, ja sinna wabbaks, öntsaks innimes-seks, ja Jesus Kristus wöttab ello kroni sulle anda. Sest,

Önnis se, kes waggadust
Siin ilmas täiest nouab,
Ja temma kallist wabbadust,
Pääw päwalt ennam leiab!

Siis tagganege, minno himmud,
Neist asjust, mis on ilma peäl,
Ning jätta mahha patto teud,
Mo wässind waim, kel waewa teäl!
Nüüd taggane,
Oh tühhi tö!
Se ue ello algan ma,
Mis ükski ei woi rikkuda.

Sesinnane täht-ramat saab mitme tuh-hande kätte, se on teäda; agga kas ka paljo neid saab ollema, kes sestsammast öppetusse sannast, ja mis armastus käskis seie sisse kirjotada, sedda kasso ennesele wötwad, et keigest süddamest ka ütlewad: „Oh tagganege minno himmud, neist as-just, mis on ilma peäl;“ — sedda teab Jummal. Temma holeks olgo assi. Tem-ma ärratago armust iggameest, ja tehko omma au, keige omma kalliste ärralun-nastud hingede seest. Temma hea Waim ligutago keige nende südddamed, kes sedda öppetust loewad, ja saatko neid enne-se käest küssima: Ehk wahhest mind ennastki nou-takse se sannaga takka? — ja juhhatago rahho tele neid keiki! Amen.